

Chương 364: Dinh Thự Gia Tộc Grantz (2) - Tiệc Rượu Và Mối Quan Hệ Cha Con Grantz

(Số từ: 3450)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

22:45 PM 21/04/2023

Owen de Gethmora chào tôi ngắn gọn trước khi đi về phía dinh thự.

Tôi lặng lẽ nhìn theo bóng dáng ông đang xa dần. Trở thành chủ hội thương nhân sẽ không thành vấn đề ở bất cứ đâu. Đương nhiên, ông ta sẽ đến và đi vì những vấn đề có lợi nhuận, và Gia tộc Grantz Ducal rõ ràng sẽ là một nơi có tiền, do đó là một nơi để kiếm lợi nhuận.

Đó sẽ là trường hợp đó cho đến gần đây.

Tuy nhiên, bây giờ tôi biết ông ta đã liên kết với lực lượng cách mạng.

Owen de Gethmora có thể đi bất cứ đâu.

Vì vậy, ông ta có thể dễ dàng vào Dinh thự Grantz Ducal để kinh doanh hoặc bất kỳ lý do nào khác.

Công tước Grantz không có lý do gì để quan tâm đến cách mạng, vì vậy nghĩ rằng Gia tộc Grantz Ducal có thể tham gia vào lực lượng cách mạng là điều xa vời.

Nhưng không phải là không có lịch sử về những quý tộc giàu có đổ mọi thứ vào những vấn đề như vậy.

Vì Công tước Grantz không được mô tả nên tôi không biết ông ấy là người như thế nào, suy nghĩ hay tính khí của ông ấy như thế nào.

Đầu tôi như muốn vỡ ra.

Điều gì sẽ xảy ra nếu Công tước Grantz là một nhân vật chủ chốt trong lực lượng cách mạng?

Rồi sao?

Trong mọi trường hợp, với tư cách là Hoàng tử của Ma giới, cuối cùng tôi sẽ hợp tác với họ, vậy mọi thứ diễn ra như thế nào thì có quan trọng gì?

KHÔNG.

Sau khi sự cố Cổng được giải quyết.

Giả sử Liên minh chống đế quốc tồn tại, tôi nên chọn bên nào?

Tôi nghĩ thật kỳ lạ khi lo lắng về việc rửa bát đĩa trước khi món chính được dọn ra.

Nếu tôi duy trì đế chế và tiêu diệt Liên minh chống đế quốc, kết quả sẽ là một cuộc thảm sát.

Nếu tôi duy trì Liên minh chống đế quốc và nổi dậy chống lại đế quốc, đó sẽ là một cuộc chiến.

*Bang!

Tiếng cửa sổ trong Nhà phụ mở ra từ phía sau.

-Này! Cậu có vào hay không?

Liana, người dường như đe dọa sẽ nướng chín tôi nếu tôi không nhanh chóng bước vào, phát ra tia lửa điện và hét vào mặt tôi.

Nó không thể được.

Công tước Grantz không thể tham gia.

Không có lý do.

Tại sao Công tước Grantz, người được sinh ra với mọi thứ và sẽ tiếp tục sống với mọi thứ, lại mạo hiểm tất cả cho một thử thách liều lĩnh?

Nhưng nếu ông ta không phải thì sao?

Bất kể tình hình Công có được giải quyết hay không, thời điểm Liên minh chống đế quốc được thành lập, nhiều người sẽ chết tùy thuộc vào lựa chọn của tôi. Thực tế đó sẽ không thay đổi.

Cho dù tôi chọn đế chế hay Liên minh chống đế quốc.

Tôi mới nhận ra một sự thật khác: nhiều người sẽ chết tùy theo quyết định của tôi.

-Đừng đứng đó nữa và đến đây ngay!

*Zap! Zap!

"Tớ hiểu rồi."

Liana de Grantz, người không biết gì về thế giới và làm bất cứ điều gì cô ấy muốn.

Sẽ thật tuyệt nếu cô ấy có thể sống cả đời mà không biết những điều như vậy.

Bất kể tôi lo lắng về điều gì, Liana dường như không quan tâm.

Khi kỳ nghỉ đông đến gần, đã có nhiều cuộc thảo luận khác nhau về việc nên đi đâu để vui chơi, nhưng phản ứng của mọi người đều rất thờ ơ.

"Tớ đang định luyện tập. Tớ đã nghỉ ngơi quá nhiều sau khi về thăm quê hương."

Ellen đã không tham gia giải đấu, nhưng mong muốn trở nên mạnh mẽ hơn của cô chỉ tăng lên. Sẽ đến lúc cô ấy phải chiến đấu với Ma vương, và cô ấy có thể phải ở tiền tuyến, vì vậy cô ấy tin vào việc sử dụng thời gian của mình một cách khôn ngoan.

Hơn nữa, hiện tại, Saviolin Tana, kiếm sĩ mạnh nhất lục địa, đang ở trong ký túc xá.

Ludwig liên tục làm phiền Tana để học nhiều thứ khác nhau, nhưng Ellen đã không nhận được bất kỳ sự đào tạo nào từ Tana vì cô ấy bận rộn chuẩn bị cho cuộc thi Miss Temple và sau đó về thăm quê hương của mình.

Vì vậy, cô ấy bồn chồn là điều dễ hiểu.

"Ừm... Tớ nghĩ công việc của mình với Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật đang bắt đầu thành hình..."

Adelia cũng do dự, nhưng với việc hoàn thành hợp năng lượng dường như đã gần kề, cô ấy không muốn nghỉ ngơi kéo dài một tuần.

Harriet cũng có cùng quan điểm, cần mọi thời gian rảnh rỗi để nghiên cứu [Ma pháp không gian].

"Cảm ơn vì tất cả mọi thứ ngày hôm nay, nhưng tôi có một lịch trình bận rộn."

Mặc dù tôi không thể giải thích được, nhưng tôi cũng bận và có thể lấy việc huấn luyện cá nhân làm cái cớ, giống như Ellen.

Cuối cùng, tất cả mọi người ngoại trừ Cliffman đều gặp khó khăn trong việc thực hiện chuyển đi.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao mọi người... sống chăm chỉ như vậy?"

Liana lơ đãng làm bầm, đôi mắt cô không tập trung.

Tôi cười khúc khích trước vẻ mặt của Liana.

"...Có vẻ như cậu đã quên, nhưng đây không phải là cách mà các sinh viên Royal Class nhận được sự hỗ trợ đầy đủ từ đế chế nên sống sao?"

"Wow...nghe điều đó từ cậu làm tôi cảm thấy tội tệ hơn..."

Liana làm bầm tiếp, vẫn chìm đắm trong suy nghĩ.

Nhìn vào nó, tất cả mọi người ở đây đều là những sinh viên xuất sắc nhất trong số những sinh viên ưu tú.

Sẽ là lạ nếu họ không hành động theo cách này!
Chắc chắn, không cần bất kỳ nỗ lực đặc biệt nào,
[sức mạnh siêu nhiên] của Liana có thể tăng vọt,
nhưng những người khác cần phải luyện tập chăm
chỉ!

"..."

Liana nhìn Cliffman với vẻ mặt thất bại.

‘Còn cậu thì sao?’

Đó là sự rung cảm mà cô ấy đã tỏa ra.

Cliffman được sinh ra với tài năng thiên bẩm,
nhưng anh ấy vẫn cần phải rèn luyện. Anh ấy vẫn
chưa đánh thức được [Tăng cường sức mạnh ma
thuật] của mình.

Tuy nhiên, nếu Liana bị từ chối một lần nữa, tinh
thần của cô ấy có thể tan vỡ.

"Ừm, thì... T-tôi thì... T-tôi thì..."

Nhưng nếu Cliffman nói rằng anh ấy đồng ý với
điều đó, họ sẽ thực sự sẽ có chuyến du lịch cùng
nhau, và mặt anh ấy đỏ bừng khi anh ấy nói lắp.

Liana nhìn Cliffman và cuối cùng cúi đầu xuống.

"Quên đi... Tất cả mọi người đều có thể chết...
Hãy sống chăm chỉ... Để xem các cậu sống tốt
như thế nào..."

Liana lảo bầm như thể linh hồn của cô ấy đã rời
khỏi cơ thể.

Những người bạn của cô ấy đã sống rất chăm chỉ đến nỗi điều đó khiến tinh thần cô ấy suy sụp.

Khi buổi tối đến gần dinh thự Grantz, trạng thái tinh thần của Liana, vốn đã biến mất khỏi cửa sổ, dần dần bắt đầu quay trở lại.

"Hehe."

Đó là bởi vì thời gian để thưởng thức đồ uống đang đến rất nhanh.

Một người ở độ tuổi của cô ấy có thể thực sự thưởng thức rượu nhiều như vậy không? Cho dù Công tước Grantz có tham gia vào lực lượng cách mạng hay không, chẳng phải nỗ lực nuôi dạy một đứa trẻ của ông ấy ngay từ đầu đã thất bại sao?

"Ah, tiểu thư... Nơi này có khách..."

"Không sao đâu. Đi đi, nghỉ ngơi đi. Đi nghỉ ngơi đi. Không sao đâu."

Mặc dù có vẻ không ổn, nhưng nhìn cách cô ấy nhanh chóng đẩy những người hầu ra ngoài để nghỉ ngơi, có vẻ như những người hầu cũng biết có chuyện gì đó đang xảy ra ở đây.

Có nhiều tiền và không phải lo lắng về tương lai đã tạo nên một kiểu sống vô lo vô nghĩ.

"Làm thế này có thực sự ổn không...?"

"Như tớ đã nói..."

Ngay cả Harriet và Adelia trông cũng bồn chồn với vẻ mặt khó chịu, không biết Liana đang nghĩ gì.

Hầu hết những người trong biệt thự mùa hè Edina đều là người hầu.

Nhưng ở đây, trong tòa nhà chính, Công tước Grantz đã có mặt, và sẽ thật thô lỗ nếu không chào đón ông ấy trong khi bọn trẻ tổ chức tiệc rượu với nhau, phải không?

Việc tôi đắm chìm trong Nho giáo không phải là vấn đề. Điều này thực sự kỳ lạ! Việc tất cả mọi người trừ Ellen dường như nghĩ rằng đây không phải là cách cư xử đúng đắn là bằng chứng cho điều đó.

Vì vậy, từng người một, Liana đẩy những người hầu ra ngoài, và căn nhà phụ trở nên trống rỗng theo kế hoạch của cô.

"Ha ha, hiện tại bắt đầu đi."

'Tôi không thể tha thứ cho các cậu siêng năng.'

Khi Liana chuẩn bị mở hộp trưng bày với vẻ mặt đó, cánh cửa bật tung.

"Liana! Tại sao con không giới thiệu bạn bè của mình cho ta?"

"Ah, cha?!"

Một người đàn ông với vẻ mặt hớn hờ mở tung cánh cửa và la hét ầm ĩ.

Với vẻ bối rối rõ ràng, Liana nghiêng răng và hét vào mặt ông.

"Con đã nói với cha là không được đến khu nhà phụ khi con đang chơi với bạn của mình mà!"

Ồ.

Cảm giác quen thuộc này là gì?

"Nhưng ít nhất ta cũng nên chào hỏi những người bạn của con đã đến tận đây! Con có biết ta đã đợi bao lâu rồi không?"

"Ah, cha đã gặp qua hai người này rồi! Còn muốn gặp lại làm gì?!"

Nghĩ kĩ thì.

Liana đã đưa Cliffman và Ellen đến dinh thự Grantz trong Cuộc thi Mr và Miss Temple.

Đã gặp Công tước Grantz trước đó, Ellen và Cliffman cúi đầu kính cẩn.

"Xin chào."

"Xin chào, thưa ngài."

"Ừm, Ellen. Vẫn đáng yêu như ngày nào. Cliffman, có vẻ như cậu đã có nhiều cơ bắp hơn. Nhưng không phải ở đây cũng có một số gương mặt mới sao?"

Khi Harriet, Adelia và tôi đứng dậy để nói điều gì đó, Liana đã đẩy mạnh vào ngực của Công tước.

"Đây là Reinhardt, đây là Adelia, và đây là Harriet. Hài lòng chưa? Giờ đi đi! Ra ngoài đi!"

"Này, này, đừng có quá khắt khe với cha mà. Ta không mắng con đâu. Chúng ta nói chuyện thôi, hử? Chúng ta nói chuyện thôi, con nhóc tinh nghịch."

"Ah, con không muốn. Ra ngoài đi!"

Nó là cái gì vậy?

Đó là một sự rung cảm khác với Harriet và Công tước Saint-Owan.

Ít nhất Công tước Saint-Owan có vẻ nghiêm khắc. Nhưng Công tước Grantz có vẻ hơi liều lĩnh nhỉ?

"Trời ạ, chắc khổ sở với đứa con gái bướng bỉnh này lắm hả các con?"

"Ugh, đừng có nói chuyện kỳ quặc nữa và biến đi!" Có vẻ như Công tước Grantz không phải là một người cha si mê mà là một thiên tài trong việc tận hưởng nỗi đau khổ từ con gái mình.

Nhìn thấy sự cău kỉnh của Liana, tiếng cười khúc khích của ông ấy thể hiện rõ điều đó.

"Ra! Ra, ra, ra, ra ngoài đi!"

"Ouch, được rồi, ta hiểu rồi."

Cuối cùng, Công tước Grantz bị con gái của mình cưỡng bức rời khỏi khu nhà phụ.

*Bang! Cạch! Cạch!

"Phù, nghiêm túc đấy."

Sau khi đóng sầm cửa lại, Liana khóa nó lại.

"Tớ đã bảo ông ấy đừng đến, nhưng nghiêm túc đấy."

Liana thở hổn hển, thể hiện khía cạnh bướng bỉnh của mình mà không có bất kỳ sự kiềm chế nào.

*Cạch!

Với âm thanh mở khóa, cánh cửa phụ mở ra một lần nữa.

"Con không biết điều này à, con gái của cha?"

Chiếc móc khóa to kêu leng keng trong tay ông.

Thật đáng tiếc, mối quan hệ của họ rất phức tạp.

"Con có nghĩ rằng khóa cửa sẽ ngăn cha vào nhà riêng của mình?"

Khi Công tước Grantz đứng đưa chiếc móc khóa lớn và cười khúc khích, ông bước vào.

"Hừ, nghiêm túc à!"

*Fizzle!

Tóc của Liana bắt đầu phát ra tia lửa, như thể cô ấy thực sự tức giận.

"Ouch, ta chỉ nói đùa thôi, nhưng con thực sự đang cố gắng nướng cha mình. Họ nói rằng nuôi dạy con gái là vô ích. Ờ."

"Ra khỏi đây!"

"Được! Ta đi! Tôi sẽ đi!"

*Cạch!

Lần này, Công tước Grantz thực sự rời khỏi khu nhà phụ, có lẽ tin rằng Liana có thể bắn sét vào mình.

-Nhớ đừng uống nhiều quá!

Ngay cả sau khi ông ấy rời đi, chúng tôi vẫn có thể nghe thấy giọng ông ấy ở bên ngoài.

"Rời khỏi mau!"

Sau khi cơn bão đi qua.

"Đây là lý do tại sao tớ không giới thiệu các cậu!"

Liana dậm chân bực bội.

Từ lối vào đến lối ra của ông ấy thậm chí còn chưa đầy vài phút, nhưng tất cả chúng tôi đều choáng ngợp trước ấn tượng mạnh mẽ mà Công tước Grantz để lại.

"Tớ có thể nói gì... ông ấy là một người đàn ông khá ấn tượng..."

Harriet làm bầm trong sự bàng hoàng, trong khi Ellen, đã chứng kiến cảnh tượng này nhiều lần, bình tĩnh nhấp một ngụm trà và nói.

"Ông ấy là một người đàn ông tốt."

Đây là lần đầu tiên Ellen nói như thế này về ai đó, nên mọi người đều sửng sốt. Liana nhú mào đáp lại.

"Cái gì? Ông có cái gì tốt?"

"Ừm. Theo tiêu chuẩn của mình, cậu chắc chắn là một con nhóc."

Tôi khoanh tay và nhìn Liana.

Nghiêm túc!

Thậm chí không biết ơn cha mẹ cô, nghiêm túc đấy!

“Cậu muốn chết à?”

*Fizzle!

"Không, ai cũng biết cậu là một con nhóc."

Mọi người gật đầu đồng ý với kết luận điềm tĩnh của tôi, như thể họ không thể phủ nhận điều đó.

"Điều đó hơi... quá đáng, cậu có nghĩ vậy không?"

—Phản ứng của Adelia.

"Nhìn theo cách này... tớ nghĩ rằng mình đã hơi quá khắt khe với cha..."

Harriet bắt đầu suy ngẫm về bản thân.

"Tốt đó là sự thật..."

—Ngay cả Cliffman.

Ellen và Cliffman đã chứng kiến tình huống này vài lần nữa nên chắc hẳn họ đã chứng kiến nhiều trò hề của Liana hơn.

“Cậu thật sự muốn chết?”

"Ah, không... Chỉ là, không đúng..."

Đáng ngạc nhiên là Cliffman đã lên tiếng khi anh ấy cần.

"Thật là... mọi người đều nghĩ... như vậy sao?"

(Đặc điểm của một đứa trẻ hư hỏng) Chúng sẽ không nghe lời cha mẹ của mình ngay cả khi chết, nhưng chúng sẽ nghe lời bạn bè của mình.

Ngay cả Cliffman, người sẽ ngay lập tức đồng ý với Liana ngay cả khi cô ấy nói bầu trời có màu vàng, cũng bị thuyết phục.

"Tớ... tớ... là một đứa nhóc hư hỏng sao?"

Liana cuối cùng đã thể hiện một phản ứng giống như một đứa trẻ hư hỏng điển hình, được khai sáng từ lời nói của bạn bè trong khi hoàn toàn phớt lờ lời nói của cha cô.

Bằng cách này hay cách khác, Công tước Grantz đã xoay sở để xua tan sự khó chịu cuối cùng còn sót lại của chúng tôi, ngay cả khi Liana không biết điều đó.

Ông nhất định bảo chúng tôi uống vừa phải.

Bảo chúng tôi uống vừa phải có nghĩa là rất cuộc chúng tôi có thể uống.

Chắc hẳn ý ông ấy là để chúng tôi vui vẻ mà không phải lo lắng về sự hiện diện của ông ấy, nên Công tước Grantz không ác ý mặc dù ông ấy thích nhìn con gái mình trong hoàn cảnh khó khăn.

Liana và tôi uống rượu whisky, còn những người khác uống rượu vang ngọt.

Khi chúng tôi trao đổi những câu chuyện, không có gì đặc biệt đáng chú ý xảy ra. Chủ đề chính là về loại Kouhai nào sẽ tham gia cùng chúng tôi vào năm tới.

"Sẽ tốt hơn nếu chúng ta không có ai đó như anh." Harriet đã nói chính xác những gì Liana đã nói sớm hôm nay.

"Em có nghĩ rằng một người như anh là phổ biến? Đây là một tài năng được sinh ra từ anh."

"Chà... anh có biết rằng mình đặc biệt về mặt đó không, huh?"

"Anh thực sự khá giỏi trong việc hiểu vị trí của mình."

"Đây không phải là vấn đề mà anh nên khắc phục bằng cách quyết định thay đổi chứ không chỉ thừa nhận nó sao?"

"Không phải đã đến lúc em nhận ra anh không phải loại người thói nát đó sao? Đồ ngốc?"

"Ugh, nói chuyện với anh luôn khiến em tức giận... Và đừng gọi em là đồ ngốc nữa!"

"Giờ thì em quen rồi phải không? Em sẽ cảm thấy bị bỏ rơi nếu anh không gọi em là đồ ngốc, phải không?"

"Argh! Em không cảm thấy bị bỏ rơi! Em không có như vậy!"

"Được rồi, Harriet."

"...Huh?"

"Em hơi bực mình đúng không? Hả? Anh gọi tên em hơi khó xử đúng không? Nghe 'đồ ngốc' không phải dễ chịu hơn sao?"

"Aaa! Dừng lại đi! Anh thật là một người tồi tệ! Tại sao anh lại làm thế này với em?!"

Tôi cảm thấy vô cùng thỏa mãn sau khi trêu chọc được Harriet.

"Ah, tớ chóng mặt quá... Tất cả là do tên đó..."

"Nằm một chút đi."

"Ừm..."

Harriet rên rỉ và nằm xuống ghế sofa, có vẻ như đang say.

Harriet cuối cùng cũng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Adelia, cũng say sưa, lão đảo trước khi cuộn tròn bên cạnh Harriet như một con mèo và ngủ thiếp đi.

"Tớ buồn ngủ."

Ellen, người không có vẻ gì là say, nốc một ngụm rượu và nằm xuống, lấy đùi Liana làm gối.

Chắc cô ấy sẽ ngủ sớm thôi.

Những người duy nhất vẫn hoàn toàn tỉnh táo là Liana, Cliffman và tôi.

Ngạc nhiên thay, Cliffman có vẻ không quá say.

Tôi nghĩ rượu có thể mạnh, nhưng hóa ra anh ấy không hề uống chút nào.

Có lẽ anh ta sợ những gì mình có thể làm nếu anh ta say.

"Này, tôi đã làm gì sai vậy..."

Liana dường như nghiêm túc cân nhắc xem mình có phải là một đứa trẻ hư hỏng hay không nhưng cuối cùng kết luận rằng cô ấy không làm gì sai cả. Cô ấy có vẻ không quá say, nhưng có vẻ như cô ấy đang có một cuộc trò chuyện tươm tất.

Tôi cũng không uống nhiều. Đó không phải là lý do giống như Cliffman.

"Này."

"Tớ không phải là một con nhóc."

"Không, tớ đã nói gì đâu?"

Ngay khi tôi gọi, cụm từ đó bật ra theo phản xạ, như thể tôi sắp bị ăn đòn.

Thông thường, nếu cảm thấy đúng, thì đúng, và Liana là một con nhóc chết tiệt.

Tất nhiên, đó không phải là điều tôi định nói.

Owen de Gethmora là thành viên của phe cách mạng.

Việc ông ta đến đây làm dấy lên nghi ngờ rằng Công tước Grantz có thể thuộc phe cách mạng, điều đó thật bất lịch sự.

Nhưng khả năng.

Nó chỉ là một khả năng.

Có một câu hỏi rất quan trọng để khẳng định điều đó.

"Cha của cậu cũng ... học ở Temple sao?"

"Temple? Đương nhiên."

Trái tim tôi chạy đua như điên.

Liana nói vậy, nhấp một ngụm whisky.

"Ông ấy hẳn đã tốt nghiệp Orbis Class, hình như vậy?"

Chết tiệt.

Chết tiệt.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading